

♦ Texty na tento týden – Ž 79:5–13; Ž 88:4–13; Ž 69:2–4; Ž 22:2; Ž 77; Ž 73:1–20; 1Pt 1:17

♦ Základní verš

„*Jak bychom však mohli zpívat píseň Hospodinovu v té cizí zemi?*“ (Ž 137:4)

Nepotřebujeme studovat Knihu žalmů detailně, abychom zjistili, že žalmy zaznívají v nedokonalém světě, ve světě hříchu, zla, utrpení a smrti. Stvoření, kterému vládne svrchovaný Hospodin a platí v něm jeho spravedlivé zákony, je neustále ohrožováno zlem. Tím, že svět je kvůli následkům hříchu stále zkaženější, stává se země pro Boží lid stále více „cizí zemí“. Tato realita vytváří pro žalmisty problém: Jak žít život víry v cizí, nepřátelské zemi?

Jak jsme již viděli, žalmisté chválí a respektují svrchovanou Boží vládu a moc, jakož i jeho spravedlivé soudy. Vědí, že Bůh je věčným a nikdy neselehávajícím útočištěm a pomocí v dobách problémů. Z tohoto důvodu jsou žalmisté občas zmateni (a kdo ne?) zdánlivou nepřítomností Boha. Vždyť jak si vysvětlit obrovský rozmach zla, a současně věřit v Hospodina, který je svrchovaným Vládcem? Tato téměř až nelogičnost se v žalmech projevuje v odpovědích žalmistů na Boží zdánlivé mlčení. Žalmisté ve svých textech reagují nejen na Boží přítomnost, ale také na pociťovanou Boží nepřítomnost.

♦ Osnova lekce:

Žalmy, nad nimiž budeme přemýšlet v páté lekci, mají svůj původ v obtížných životních situacích, v nichž ani hluboce věřící člověk nechápe, proč je Bůh dopustil, a klade mu těžké a „odvážné“ otázky, které jej trápí.

- Ž 74:18–22; 79:5–13 - Jaký je Bůh, který mnohdy nezabrání zlu? (neděle)
- Ž 41:2–5; 88 - Proč Bůh dovolí příchod nemoci či smrti? (pondělí)
- Ž 42:2–4 - Kde je Bůh, když to bolí? (úterý)
- Ž 77 - Zapomněl snad Bůh na ty, kteří mu věří? (středa)
- Ž 37:1.8; 49:6–8 - Proč se často bezbožným daří, zatímco věrní trpí? (čtvrtek)

NE 28. ledna – ZLÉ DNY

Ž 74:18-23 „¹⁸Hospodine, rozpomeň se na rouhání nepřítelů, na zbloudilý lid, jenž znevážil tvé jméno. ¹⁹Nevydávej život své hrdličky dravci, na život svých ponížených nikdy nezapomeň, ²⁰přihlédni ke smlouvě! Plno doupat násilí je v temných koutech země. ²¹Kéž zdeptaný není znovu tupen, ponížený ubožák ať chválí tvoje jméno! ²²Povstaň, Bože, a své pře se ujmí, rozpomeň se, že ti bloud utrhá denně. ²³Nezapomeň na křik protivníků, na ten ustavičně stoupající hukot útočníků!“

Ž 79:5-13 ⁵Dlouho ještě, Hospodine? Chceš se pořád hněvat? Bude tvoje rozhorlení planout jako oheň? ⁶Vylej svoje rozhořčení na pronárody, jež neznají se k tobě, na království, která nevzývají tvoje jméno; ⁷vždyť pozřely Jákoba a zpusťily jeho nivy. ⁸Nepřipomínej nám staré nepravosti, pospěš nám vstříc se svým slítováním, jsme naprosto vyčerpáni. ⁹Bože, naše spáso, pomoz nám pro slávu svého jména, vysvobod' nás, zprost' nás hříchů pro své jméno! ¹⁰Proč by měly pronárody říkat: „Kde je ten jejich Bůh?“ Kéž by pronárody poznaly před naším zrakem pomstu za prolitou krev tvých služebníků. ¹¹Kéž k tobě pronikne sténání vězňů! Mocnou paží svou zachovej syny smrti! ¹²Naším sousedům vrat' sedminásobně do klína potupu, jíž potupili tebe, Panovníku. ¹³My, tvůj lid – ovce, jež paseš, budeme ti navěky, po všechna pokolení, vzdávat chválu a vyprávět o tvých chvályhodných činech.“

Dt 4:32-38 „³²Jen se ptej na dřívější časy, které byly před tebou, od chvíle, kdy Bůh stvořil na zemi člověka. Ptej se od jednoho konce nebes ke druhému, zda se stala tak veliká věc anebo bylo o něčem takovém slyšáno. ³³Zdali kdy slyšel lid hlas Boha mluvícího zprostředku ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu, ³⁴anebo zdali se pokusil nějaký bůh přijít a vzít pronárod zprostředku jiného pronároda zkouškami, znameními, zázraky a bojem, pevnou rukou a vztáženou paží, velkými hroznými činy, jak to vše s vámi učinil Hospodin, váš Bůh, v Egyptě tobě před očima.“

³⁵Tobě bylo odhaleno poznání, že Hospodin je Bůh; kromě něho není žádný jiný. ³⁶Z nebe ti dal slyšet svůj hlas, aby tě napomenul, na zemi ti dal spatřit svůj veliký oheň a jeho slova jsi slyšel zprostředku ohně. ³⁷Protože miloval tvé otce, vyvolil po nich i jejich potomstvo a tebe vyvedl svou velikou mocí z Egypta, ³⁸aby před tebou vyhnal pronárody větší a zdatnější, než jsi ty, a přivedl tě do jejich země a dal ti ji do dědictví, jak tomu je dnes.“

Dt 32:8-9 „Když Nejvyšší přiděloval pronárodům dědictví, když rozsazoval lidské syny, stanovil hranice kdejakého lidu podle počtu synů Izraele. ⁹Hospodinovým podílem je jeho lid, vyměřeným dílem jeho dědictví je Jákob.“

Ž 83:17-19 „¹⁷Pohanou jim pokryj líce, aby hledali tvé jméno, Hospodine. ¹⁸Ať jsou zahanbeni, vyděšeni navždy, ať se rdí a hynou. ¹⁹ať poznají, že ty jediný, jenž Hospodin máš jméno, jsi ten nejvyšší nad celou zemí!“

Ž 106:47 „Hospodine, zachraň nás, náš Bože, shromáždí nás z pronárodů, tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu, budeme tě chválit chvalo zpěvem.“

PO 29. ledna – UJIŠTĚNÍ O BOŽÍ PÉČI

Ž 41:2-5 „²Blaze tomu, kdo má pochopení pro nuzného, Hospodin ho ve zlý den zachrání. ³Hospodin ho bude ochraňovat, zachová mu život, bude mu na zemi blaze. Zvůli nepřátel ho nevydávej! ⁴Hospodin ho podepře na loži v jeho mdlobách. V nemoci mu změníš celé lůžko! ⁵Pravím: Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav mě, neboť jsem proti tobě zhrěšil.“

Ž 88 „¹Zalmová píseň, pro Kórachovce. Pro předního zpěváka, pro zpěv při tanečním rejji. Poučující, pro Hémana Ezrachejského. ²Hospodine, Bože, má spáso, ve dne i v noci před tebou úpím; ³kež vstoupí moje modlitba k tobě, nakloň ucho k mému bédování! ⁴Samým zlem se sytí moje duše, k podsvětí spěje můj život. ⁵Jsem počítán k těm, co sestupují v jámu, jsem jako muž, který pozbyl síly. ⁶Jsem odložen mezi mrtvé jako skolení, co leží v hrobech, na které už ani nevzpomeneš, kteří jsou zbaveni ochrany tvých rukou. ⁷Odložil mě do nejhlubší jámy, do temnoty hlubin. ⁸Leží na mně tíha tvého rozhořčení, všemi svými příboji mě trýzníš. ⁹Známé jsi mi vzdánil, zhnusils mě jím, jsem uvězněn, nemám východiska. ¹⁰Oči mám zkalené utrpením, po celé dny jsem tě, Hospodine, volal, vztahoval jsem k tobě dlaně. ¹¹Což pro mrtvé budeš konat svoje divy? Povstanou snad stíny a vzdají ti chválu? ¹²Což se o tvém milosrdenství vypráví v hrobě? O tvé věrnosti v říši zkázy? ¹³Což jsou známy v temnotě tvé divy, tvoje spravedlnost v zemi zapomněti? ¹⁴Hospodine, pomoz, k tobě volám, ráno má modlitba přichází k tobě. ¹⁵Hospodine, proč jsi na mě zanevřel a svou tvář přede mnou skrýváš? ¹⁶Jsem ponížěn a od mládí hynu, snáším tvé hrůzy, nevím si rady. ¹⁷Přehnala se přese mne výheň tvého hněvu, děsuplné rány tvé mě umlčely, ¹⁸ze všech stran se na mě denně hrou jako vody, všechny najednou mě obkličují. ¹⁹Přítele a druha jsi mi vzdánil, jenom temnoty se ke mně znají!“

Ž 102 „¹Modlitba pro ponížěného, když je sklíčen a vylévá před Hospodinem své lkání. ²Hospodine, vyslyš mou modlitbu, kež k tobě pronikne moje volání! ³Neukrývej přede mnou tvář v den soužení mého, nakloň ke mně ucho, v den, kdy volám, pospěš, odpověz mi! ⁴Mé dny se v dým obracejí, mé kosti jsou rozpálené jak ohniště. ⁵Jak zlomená bylina schne moje srdce, i svůj chléb jíst zapomínám: ⁶od samého nařikání jsem vyzáblý na kost. ⁷Podobám se pelikánu v poušti, jsem jak sova v rozvalinách, ⁸probdlím celé noci, jsem jak ptáče, jež na střeše osamělo. ⁹Celé dny mě moji nepřátelé tupí, klnou mi a za potřeštěnce mě mají. ¹⁰popel jím jak chleba, nápoj slzami si ředím ¹¹pro tvůj hrozný hněv a pro tvé rozlíčení; tys mě vyzvedl a srazil. ¹²Mé dny jsou jak stín, který se prodlužuje, usychám jako bylina. ¹³Ty však, Hospodine, ty zůstáváš věčně, budeš připomínán ve všech pokoleních. ¹⁴Ty povstaneš, slituješ se nad Sijónem, je čas smilovat se nad ním, nastala ta chvíle! ¹⁵Vždyť tvým služebníkům je v něm milý každý kámen a nad jeho sutinami je přepadá lítost. ¹⁶A budou se bát Hospodinova jména pronárody, tvé slávy všichni králové země, ¹⁷protože Hospodin vybuduje Sijón, ukáže se ve své slávě ¹⁸a k modlitbě bezmocných se skloní, jejich modlitbami nepohrdne. ¹⁹Pro budoucí pokolení je to psáno, aby lid, jenž bude stvořen, chválil Hospodina, ²⁰že pohleděl ze svých svatých výšin, že Hospodin shlédl z nebe na zem, ²¹vyslyšel sténání vězňů, osvobodil syny smrti, ²²aby na Sijónu vyprávěli o Hospodinově jménu, aby v Jeruzalémě šířili jeho chválu, ²³až se tam shromáždí vjedno národy a království a budou sloužit Hospodinu. ²⁴Na té cestě pokořil mou sílu a moje dny zkrátil. ²⁵Pravím: Bože můj, uprostřed můj dnů mě odtud neber! Z pokolení do pokolení půjdou tvá léta. ²⁶Dávno jsi založil zemi, i nebesa jsou dílo tvých rukou. ²⁷Ta zaniknou, a ty budeš trvat, všechno zvetší jako roucho, vyměníš je jako šat a vše se změní. ²⁸Ale ty jsi stále tyž a bez konce jsou tvoje léta. ²⁹Budou zde přebývat synové tvých služebníků, jejich potomstvo bude před tebou stát pevně.“

ÚT 30. ledna – KDE JE BŮH?

Ž 42:2-4 „¹Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! ²Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří? ³Slzy jsou chléb můj ve dne i v noci, když se mne každý den ptají: „Kde je tvůj Bůh?““

Ž 63:2 „Bože, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu, má duše po tobě žízní. Mé tělo touhou po tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi.“

Ž 69:2-4 „¹Zachraň mě, můj Bože, vody mi pronikly k duši! ²V bahně hlubiny se topím, není na čem stanout, do hlubokých vod se nořím, dravý proud mě vleče. ³Volám do umlčení, hrdlo zanícené, Boha vyhlížím, až zrak mi vypovídá.“

Ž 130:1 „Poutní píseň. Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine.“

Ž 10:13 „Smí svévolník znevažovat Boha, říkat si v srdci: „Ty nic nevypátráš?““

Ž 22:2 „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám!“

Ž 27:9 „Svoji tvář přede mnou neukrývej, v hněvu nezamítej svého služebníka. Ty jsi byl má pomoc, neodvrhuj mě a neopouštěj, Bože, moje spáso.“

Ž 39:13 „Hospodine, vyslyš mou modlitbu, přej mi sluchu, když o pomoc volám, nebud' k mému pláči hluchý. Vždyť jsem u tebe jen hostem, přichozím, jako všichni otcové moji.“

ST 31. ledna – „COŽ BŮH ZAPOMNĚL NA SMILOVÁNÍ?“

Ž 77:5-10 „⁵Nutíš moje oči k bdění, jsem vzrušen a nejsem schopen slova. ⁶Myslím na dny dávnověké, na pradávna léta. ⁷V noci si připomínám, jak jsem na struny hrával, v srdci přemítám a duch můj hloubá: ⁸Zatvrdil se Panovník na věky věků? Nikdy už svou přízeň neprojeví? ⁹Je snad jeho milosrdenství pryč natrvalo? Nebude už mluvit v dalších pokoleních? ¹⁰Což Bůh zapomněl na smilování? V hněvu uzavřel zdroj svého slitování?“

Ž 77:1-4.11-21 „¹Pro předního zpěváka, podle Jedútúna. Pro Asafa, žalm. ²Úpěnlivě volám k Bohu, volám k Bohu, kéž mi přeje sluchu! ³V den svého soužení se dotazuji Panovníka, v noci k němu vztahuji své ruce bez umlčení, má duše se utěšit nedá. ⁴Připomínám si Boha a sténám, přemítám a jsem na duchu skleslý. ...

¹¹Pravím: V tom tkví moje bolest, že se změnila pravice Nejvyššího. ¹²Skutky Hospodinovy si připomínám, připomínám si onen tvůj div z dávnověku. ¹³Rozjímám o všech tvých činech a přemítám o tvých skutcích. ¹⁴Bože, tvá cesta je svatá. Který bůh je velký jako Bůh náš? ¹⁵Ty jsi Bůh, jenž činí divy! Svoji moc jsi dal národům poznat. ¹⁶Svůj lid jsi vykoupil vlastní paží, syny Jákobovy, Josefovy. ¹⁷Spatřily tě vody, Bože, vody tě spatřily a svjely se v křeči, ba i tůň propastně se hnuly.

¹⁸Z oblaků se lily proudy vod, hrom duněl v mračnech, rozletěly se tvé šípy. ¹⁹Přivalilo se tvé hromobití, nad světem se rozsvítily blesky, země se pohybovala a třásla. ²⁰Tvá cesta šla mořem, množstvím vod tvá stezka, aniž bylo znát tvé stopy.

²¹Svůj lid jsi vedl jak stáde rukou Mojžíše a Árona.“

Ž 46:4 „Ať si jejich vody hučí, ať se pění, ať se hory pro jejich zpupnost třesou!“

Gn 41:1-8 „¹Po dvou letech se stalo, že farao měl sen: Stojí u Nilu. ²Pojednou z Nilu vystupuje sedm krav nápadně krásných a vykrmených a popásají se na říční trávě. ³A hle, za nimi vystupuje z Nilu jiných sedm krav, nápadně šeredných a vyhublých, a postaví se vedle těch sedmi krav na břehu. ⁴A ty nápadně šeredné a vyhublé sežraly sedm krav nápadně krásných a vykrmených. Vtom farao procitl. ⁵Když zase usnul, měl druhý sen. Sedm klasů bohatých a pěkných vyrůstá z jednoho stébla. ⁶A hle, za nimi vyráží sedm klasů hluchých a sežehlých východním větrem. ⁷A ty hluché klasy pohltily sedm klasů bohatých a plných. Farao procitl; takový to byl sen. ⁸Když nastalo jitro, byl tak rozrušen, že si dal zavolat všechny egyptské věšce a mudrce. Vyprávěl jim své sny, ale žádný mu je nedovedl vyložit.“

Est 6:1 „Oné noci spánek od krále prchal. Poručil tedy, aby přinesli Knihu letopisů památných událostí a ty byly králi předčítány.“

Da 2:1-3 „¹Ve druhém roce svého kralování měl Nebúkadnesar sen. Rozrušil se a nemohl spát. ²Král tedy rozkázal zavolat věšce, zaklínače, čaroděje a hvězdopravce, aby mu pověděli, co se mu zdálo. I přišli a postavili se před králem.

³Král jim řekl: „Měl jsem sen a jsem rozrušen; chci ten sen znát.““

ČT 1. února – ABY SPRAVEDLIVÍ NEBYLI POKOUSHENI

Ž 49:6-8 „Proč bych se bál ve zlých dnech, když mě obklopují zvrhlí záškodníci, ⁷kteří spoléhají na své jmění a svým velkým bohatstvím se chlubí? ⁸Nikdo nevykoupí ani bratra, není schopen vyplatit Bohu sám sebe.“

Ž 37:18 „Davidův. ⁸Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého.“

Ž 94:3-7 „Dlouho ještě svévolníci, Hospodine, dlouho ještě svévolníci budou jásat? ⁴Chrlí drzé řeči, chvástají se všichni pachatelé ničemností ⁵a deptají tvůj lid, Hospodine, činí příkoří dědicví tvému, ⁶vraždí vdovu a bezdomovce, sirotky zabíjejí. ⁷Říkají: „Hospodin nevidí, Bůh Jákobův to nepostřehne.““

Ž 125:3 „Nesetrvá žezlo zvůle na údělu spravedlivých, aby snad nevztáhli spravedliví své ruce k podlostem.“

Ž 45:7 „Tvůj trůn, ó božský, bude stát věčně a navždy, tvým žezlem královským je žezlo práva.“

1Pt 1:17 „Jestliže „vzýváte jako Otce toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázi před ním žijte dny svého pozemského života.“

Ž 73 „¹Žalm. Pro Asafa. Jak je Bůh dobrý k Izraeli, k těm, kdo jsou čistého srdce! ²Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty, ³neboť jsem záviděl potřeštěncům, když jsem viděl svévolné, jak pokojně si žijí. ⁴Smrt je do okovů ještě nesevřela, jejich tělo kypí, ⁵nevědí, co je to lidské plahočení, nebyvají postiženi jako jiní lidé. ⁶Jejich náhrdelníkem je zpučnost, násilnictví šatem, do něhož se halí. ⁷Jejich oko vystupuje z tuku, provaluje se smýšlení srdce. ⁸Vysmívají se a mluví zlomyslně, povýšenou řečí utiskují druhé. ⁹Do úst nebesa si berou, jazykem prosmýčejí zemi. ¹⁰A lid se za nimi hrne lokat vodu plným douškem. ¹¹Říkávají: „Což se to Bůh dozví? Cožpak to Nejvyšší pozná?“ ¹²Ano, to jsou svévolníci: bez starostí věčně kupí jmění. ¹³Tedy zbytečně jsem si uchoval ryzí srdce a dlaně omýval nevinností? ¹⁴Každý den se na mě sypou rány, každé ráno bývám trestán. ¹⁵Kdybych řekl: „Budu mluvit jako oni,“ věrolomně bych opustil pokolení tvých synů. ¹⁶Premýšlel jsem, jak se v tom všem vyznat, nesnadné se mi to zdálo. ¹⁷Teprv když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem, jaký vezmou konec. ¹⁸Věru, staviš je na kluzké cesty, do zkázy je sražíš. ¹⁹Jaký úděs náhle vzbudí, hrůzou se obrátí vniveč, zajdou ²⁰jako sen po procitnutí; Panovníku, pohrdneš jejich přeludem, až je probudíš. ²¹Když bylo mé srdce roztrpčené, když se jítřilo mé ledví, ²²byl jsem tupec, nic jsem neznal, jak dobytče jsem před tebou býval. ²³Já však chci být ustavičně s tebou, uchopil mě za pravici, ²⁴povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš. ²⁵Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. ²⁶Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl. ²⁷Hle, ti, kdo se tobě vzdálí, zhynou. Ty umlčíš každého, kdo poruší ti věrnost. ²⁸Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště, proto vyprávím o všech tvých činech.“

PÁ 2. února – PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečti si 56. žalm a kapitulu „Opravdová radost“ z knihy Cesta k vnitřnímu pokoji (SC 115–126; CVP 117–125).

Stejně jako žalmisté, klade si i Boží lid všech dob často otázku, jak vůbec může zpívat Hospodinovu píseň v „cizí zemi“. Naši víru ve svrchovanou Boží vládu často ovládnou (někdy velmi vážné) pochybnosti a my začneme uvažovat, zda je Bůh opravdu svrchovaným Vládcem, zda má události pod kontrolou a zda je opravdu tak mocný a dobrý, jak o tom mluví Bible.

Písmo ukazuje, že součástí víry není jen důvěra a jistota, ale také nejistota a napětí. Hlavně tváří v tvář zlu a zdánlivé nepřítomnosti Boha mohou být někdy pochybnosti téměř nesnesitelné. Nejistota se však nikdy nesmí týkat Boha, jeho milujícího a spravedlivého charakteru a věrnosti. Přestože žalmisté prožívají ve vztahu k budoucnosti nejistotu, jejich víra v Boží neochvějnou lásku a věrnost zůstává pevná (Ž 36,6–11; Ž 89,3.9).

V tomto bychom měli následovat jejich příklad. „Napněte všechny své síly a dívejte se vzhůru k nebesům, ne dolů na své potíže, pak na své cestě nikdy nezeslábnete. Brzy uvidíte za mraky Ježíše, jak nabízí svou ruku, aby vám pomohl. Jediné, co tehdy potřebujete udělat, je v upřímné důvěře mu podat svou ruku a nechat se vést. Budete-li Ježíši důvěřovat, získáte prostřednictvím víry i naději.“ (5T 578.579)

Chvilu, kdy Bůh „skrývá svou tvář“, nemusí oslabit účinnost modlitby. Naopak tyto příležitosti způsobují, že žalmisté zkoumají sami sebe, připomínají si úžasné Boží skutky spasení a hledají Boha v pokání a pokorné modlitbě (Ž 77,11–13; Ž 89,47–53). „Víra se posiluje prostřednictvím zápasu s pochybnostmi a protivenstvími. Zkušenosti získané v těchto zkouškách mají větší hodnotu než ty nejdražší šperky.“ (3T 555)

Otázky k rozhovoru

1. Jaké napětí prožívali žalmisté tváří v tvář zlu? Čelili jste podobným pochybnostem? Jak jste se s nimi vypořádali? Jak dnes, v době neklidu a nestability všeho, udržujete svou víru?
2. Kde bychom měli hledat odpovědi, když je naše víra v Boha zkoušena? Jak mohou naši víru ovlivňovat lidé, kteří procházejí utrpením a zpochybňují přítom Boží dobrotu a moc?
3. Jak byste odpověděli na běžnou otázku, proč je na světě tolik zla, když svět stvořil a udržuje všemocný Bůh lásky? Jak nám pomáhá myšlenka velkého sporu odpovědět na tuto otázku?

16:59